

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Paradise Casino Admiral, a. s.**, se sídlem Komořany 146, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 6. 2020, č. j. 52 A 70/2019 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2019, č. j. 16195-2/2019-900000-311, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 14. 2. 2019, č. j. 3816-4/2019-590000-12, a toto rozhodnutí potvrdil. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 123 odst. 2 písm. s) a § 123 odst. 3 písm. e) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o hazardních hrách*“), a byla jí uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedených přestupků se žalobkyně měla dopustit tím, že minimálně dne 20. 8. 2018 v provozovně „Herna Admiral“ na adrese Masarykovo náměstí 900, Chrudim, jedná neumístila ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře

a rovněž nezveřejnila na herních pozicích technických her čitelným a viditelným způsobem varování, že účast na hazardní hře může být škodlivá.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji rozsudkem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 52 A 70/2019 – 49, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud k prvnímu přestupku, tedy že žalobkyně v dané provozovně neumístila ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře, předně podotkl, že pojem „*účast na hře*“ ve smyslu § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách zahrnuje i vizuální účast na hře. Nepřisvědčil názoru žalobkyně, že „*účastí na hře*“ je míněna pouze aktivní hra, tj. přímá interakce mezi hráčem a hracím zařízením. Nemůže být proto správný závěr, že je postačující, pokud je ukazatel času umístěn pouze přímo na obrazovce herního zařízení. Tuto úvahu podle krajského soudu vyvrací § 50 odst. 3 zákona o hazardních hrách, který požaduje, aby byla účast na hře vždy přerušena (tj. nikoli ukončena) po uplynutí 120 minut, a to na dobu nejméně 15 minut. I při tomto přerušení hry má být v herním prostoru stále viditelný ukazatel času, neboť i v době přerušení plní toto opatření svůj účel (chránit před nepříznivými vlivy hazardních her). Právě kombinace povinného přerušení hry a viditelně umístěného ukazatele času může sehrát významnou roli při zvažování hráče o tom, zda i po ukončení přerušení bude ve hře nadále pokračovat. Podle krajského soudu tak musí být ukazatel času za každých okolností v herním prostoru viditelný, neboť plní svou funkci i během přerušení hry. Skutkový stav věci přitom byl v projednávaném případě zjištěn dostatečně, neboť oprávněná osoba žalobkyně při kontrole na výslovný dotaz pověřených zaměstnanců správního orgánu prvního stupně sdělila, že v herním prostoru se žádný ukazatel času nevyskytuje.

[5] Druhá část žalobní argumentace mířila na to, že uložená pokuta byla nepřiměřená. Krajský soud k tomu konstatoval, že horní hranice pokuty u přísněji postižitelného přestupku, tedy přestupku dle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, činí 3 000 000 Kč. Na druhé straně je žalobkyně provozovatelkou několika desítek kasin v České republice a v herním průmyslu má vedoucí postavení. Ve světle těchto skutečností a s přihlédnutím k druhu a povaze spáchaných přestupků neshledal krajský soud uloženou pokutu ve výši 15 000 Kč jako nepřiměřenou. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konkrétní výměru pokuty řádně zdůvodnil. Nepochybil ani v tom, pokud zohlednil, že se žalobkyně v minulosti již dopustila přestupků na úseku hazardních her. Podle krajského soudu nehrálo roli, že šlo o jiná jednání žalobkyně v jiných provozovnách.

[6] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatelka předně tvrdí, že se nedopustila přestupku tím, že se v herním prostoru její provozovny nenacházel ukazatel času (hodiny). Již ve správním řízení dokládala fotografii displeje jednoho z koncových zařízení technické hry, z níž bylo patrné, že toto zařízení během hry ukazuje reálný čas. „*Herní prostor*“ je zákonem o hazardních hrách definován jako herna nebo kasino. Vše, co se v herně nachází, je zároveň součástí herního prostoru. Z toho stěžovatelka dovozuje, že jestliže každé herní zařízení, které provozuje

pokračování

a které je součástí herního prostoru, ukazuje na displeji mimo jiné i reálný čas, nedopustila se uvedeného přestupku. Splnila tedy danou zákonnou povinnost umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času. Stěžovatelka k tomu dodává, že „*brou*“ ve smyslu zákona o hazardních hrách je myšlena pouze hra aktivní. Nesouhlasí proto se závěry krajského soudu ohledně významu § 50 odst. 3 citovaného zákona a povinnosti mít v provozovně ukazatel času i během povinného přerušení hry. Výklad krajského soudu je formalistický. „*Přerušit*“ a „*ukončit*“ jsou sice z gramatického hlediska rozdílná slova, avšak v kontextu zákona o hazardních hrách mezi nimi není rozdíl – i při přerušení se hráč přestává hry aktivně účastnit. Je poté na něm, zda bude po uplynutí stanoveného času ve hře pokračovat.

[8] Dále polemizuje s tím, že se krajský soud ohledně výkladu pojmu „*pasivní hra*“ opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 – 81. Podle stěžovatelky jsou závěry tohoto rozsudku nepřiléhavé, neboť se týkal ochrany mladistvých před pasivní hrou v tom smyslu, aby je blikající obrazovky automatů nelákaly k účasti na hazardních hrách. O takovou situaci v projednávané věci vůbec nešlo. Nadto byl zmiňovaný rozsudek vydán za doby platnosti starého loterijního zákona (č. 202/1990 Sb.). Ani z odborné literatury, na kterou rovněž poukázal krajský soud, nevyplyvá povinnost, že ukazatel času musí být viditelný za všech okolností. S takovým závěrem stěžovatelka nesouhlasí a poukazuje na to, že účelem § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách je ochrana hráčů, aby zcela neztratili pojem o čase. V době, kdy se hry neúčastní, tedy i v době přerušení hry, jsou rizika vzniku patologických jevů minimální, účastník již není do hry zabrán, má „*čistou hlavu*“ a může si svobodně rozmyslet další postup. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu zakotvit povinnost umístit ukazatel času v herním prostoru vždy, tj. během aktivní i pasivní hry, učinil by tak výslovně. Ani teleologickým výkladem zmíněného ustanovení nelze dospět k závěrům, jaké přijal krajský soud v napadeném rozsudku.

[9] Stěžovatelka v tomto ohledu uzavírá, že tím, že ukazatel času byl viditelný po celou dobu účasti na hře, a to na displeji herního zařízení, splnila dotčenou povinnost, a tím i účel zákona o hazardních hrách. Správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, neboť při kontrole neověřily, zda herní zařízení zobrazuje reálný čas, a též nijak nevyvrátily tvrzení stěžovatelky, že doložená fotografie displeje koncového herního zařízení pochází právě z kontrolované provozovny. Pracovníci správního orgánu prvního stupně hru nevyzkoušeli, ač k tomu měli příležitost, zatímco obsluha herny má účast na hrách zakázanou a předvést hru v době kontroly nemohla. Přestupek tedy měl být posouzen ve světle zásady *in dubio pro reo*.

[10] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka k druhému z přestupků podotýká, že ihned po kontrole své pochybení napravila a na každé koncové zařízení v herně umístila upozornění, že účast na hazardní hře může být škodlivá.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kontrolou v provozovně stěžovatelky bylo zjištěno, že zde neumístila hodiny. Tuto skutečnost ostatně stěžovatelka ani nezpochybňuje. Žalovaný s výkladem předestřeným v kasační stížnosti nesouhlasí. Má za to, že je nutné odlišit náležitosti herních zařízení a náležitosti herního prostoru. Tyto zákonné povinnosti nelze zaměňovat, není proto možné splnit

povinnosti ohledně herního prostoru tím, že bude požadované vybavení (zde hodiny) umístěno do technického zařízení, jak učinila stěžovatelka. Nelze připustit, aby byla zobrazením údaje o času na displeji, tedy pouze při aktivní hře, splněna povinnost stanovená v § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách. Sama stěžovatelka podle žalovaného bezděky připouští, že požadavky citovaného ustanovení nesplnila. Tvrdí totiž, že tím, že při kontrole ze strany pracovníků správního orgánu prvního stupně nikdo žádné hry v její provozovně nehrál a nevyzkoušel, nebylo ani řádně ověřeno, zda je v herním prostoru viditelně umístěný ukazatel času (na displeji herních zařízení). Displej s ukazatelem času tak nebyl podle žalovaného v době kontroly aktivován a nebyl slovy zákona umístěn „*na viditelném místě v herním prostoru*“. Žalovaný odkazuje na různá ustanovení zákona o hazardních hrách a je přesvědčen, že tento zákon rozlišuje aktivní hazardní hru (jako hru, při níž dochází k přímé interakci hráče a technického zařízení) a pasivní hru, případně účastenství na hazardní hře, což jsou pojmy širší. Zákon klade velký důraz na to, že ukazatel času musí být vidět, a to po celou dobu účasti na hře.

[12] Žalovaný má dále za to, že ač se rozsudek č. j. 5 Afs 26/2011 – 81 týkal předchozí regulace hazardních her a zabýval se přítomností mladistvých v herně, je využitelný i pro tento případ. Dává totiž návod k tomu, jak je třeba právní normu a v ní stanovená opatření vykládat. Jinými slovy, je třeba zákonné povinnosti interpretovat s ohledem na jejich smysl a účel. V tomto směru žalovaný uvádí, že aby bylo umístění ukazatele času v herním prostoru způsobilé preventivního působení na účastníky her, musí být viditelné i v případě přestávek ve hře, nejen při aktivní hře na jednom konkrétním zařízení. Přestávka je stále „*v rámci hazardní hry*“, po dobu přestávky je hráč nadále hry účasten a ukazatel času pro něj má větší význam, než při hře samotné. Právě v tom okamžiku si totiž může uvědomit běh času, a to bez zaujetí hrou a soustředěním se na možnou výhru. Proto i během této doby musí být hráč o čase informován, tedy ukazatel času musí být viditelně umístěn v herně.

[13] K druhému vytýkanému jednání stěžovatelka pouze uvedla, že pochybení dodatečně napravila. Podle žalovaného tak neučinila druhý z přestupků předmětem řízení o kasační stížnosti. V dodatečném vyjádření ze dne 3. 9. 2020 poté žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020 – 32, který podle jeho názoru ve skutkově shodném případě argumentoval nyní napadeným rozsudkem krajského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. její pověřený zaměstnanec s příslušným vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud podotýká, že, jak i trefně poukázal žalovaný, stěžovatelka v kasační stížnosti k přestupku podle § 123 odst. 2 písm. s) zákona

pokračování

o hazardních hrách (spočívajícího v tom, že na každé herní pozici čitelným a viditelným způsobem na technické hře nezveřejnila varování, že účast na hazardní hře může být škodlivá) uvedla pouze to, že ihned po kontrole vytýkané pochybení napravila. V tomto směru tak žádné námitky, které by obsahovaly kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., proti závěrům krajského soudu neuplatnila. Předmětem sporu je tak pouze otázka odpovědnosti stěžovatelky za přestupek dle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách.

[17] Dle § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách *provozovatel je povinen umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře*. Přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 31. 12. 2020 – pozn. NSS) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo § 66 tohoto zákona.

[18] Podle § 50 odst. 3 zákona o hazardních hrách platí, že *účast na technické hře jedním účastníkem hazardní hry musí být vždy po uplynutí 120 minut přerušena na dobu nejméně 15 minut, během které nebude účastníkovi hazardní hry umožněna účast na žádné technické hře*.

[19] Námitky stěžovatelky lze v podstatě shrnout tak, že podle jejího názoru se uvedeného protiprávního jednání nedopustila, neboť každé koncové technické zařízení v její provozovně mělo displej, který mimo jiné obsahoval časomíru zobrazující reálný čas. Podle stěžovatelky se spojení „*po dobu účasti na hazardní hře*“, užitě v § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách, musí vykládat tak, že jde toliko o účast aktivní, při níž uživatel technické zařízení přímo používá (či jinak řečeno, „hraje“ na něm hazardní hru). Krajský soud oproti tomu ve shodě se správními orgány v napadeném rozsudku dovedl, že citované ustanovení dopadá i na pasivní (či vizuální) účast na hře. Aby byl účel zákona naplněn (ochrana před nepříznivými vlivy hazardních her, zde konkrétně dát hráči s ohledem na čas strávený v herně impuls ke zvážení další účasti), vyložil krajský soud dané ustanovení širěji než stěžovatelka. Ukazatel času tedy podle jeho názoru musí být viditelný například i po dobu přerušování hry ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

[20] Nejvyšší správní soud se s výkladem krajského soudu ztotožňuje a považuje jej za správný a odpovídající účelu sledovanému zákonodárcem. Rozhodující pro posouzení odpovědnosti za daný přestupek je interpretace pojmu „*účast na hazardní hře*“. Jakkoli by se mohlo na první pohled jevit jako logické, že je tímto slovním spojením míněna pouze účast **aktivní** (či přímá), nebyl by takový výklad s ohledem na užití tohoto pojmu v jiných ustanoveních zákona a dále s ohledem na cíle a smysl regulace hazardních her postačující.

[21] Nejvyšší správní soud se v dosavadní judikatuře k výkladu § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách vyjadřoval spíše jen okrajově. V rozsudku č. j. 6 As 196/2020 – 32 (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na který též odkázal žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, však zdejší soud „[n]epřisvědčil argumentaci stěžovatelky, že by dané ustanovení bylo nejednoznačné nebo že by připouštělo dvojí výklad. Povinnost umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře je jedním z preventivních opatření

sloužících k ochraně hráčů a předcházení vzniku závislosti. Smysl tohoto ustanovení zákona vyniká zejména v komparaci s § 50 odst. 3 zákona o hazardních hrách, které stanoví povinnost přerušit vždy po 120 minutách účast na technické hře nejméně na dobu 15 minut, neboť prodlužující se doba strávená u hraní hazardní hry způsobuje úbytek schopnosti kritického úsudku a nárůst ochoty riskování. Právě povědomí o čase spojené s povinností přerušit hru může při zvažování hráče, zda po ukončení přerušeni bude ve hře dále pokračovat, sehrávat významnou roli (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 10. 6. 2020, č. j. 52 A 70/2019 – 49). Ke splnění povinnosti obsažené v § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách proto nepostačuje, že hráč má povědomí o tom, kde se ukazatel času v herním prostoru nachází, ale tento ukazatel musí být po celou dobu účasti na hře viditelný. Od členitosti a rozlehlosti konkrétní provozovny se tak bude odvíjet skutečnost, zda v konkrétním případě bude postačovat umístění pouze jednoho ukazatele času, nebo jich bude třeba v provozovně umístit více“ (zvýraznění přidáno – pozn. NSS).

[22] Jakkoli se citované rozhodnutí tohoto soudu týkalo jiného provozovatele hazardních her (tj. nikoli stěžovatelky) a zabývalo se i dalšími přestupky, které nejsou pro nynější věc relevantní, *de facto* potvrdilo výklad § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách provedený krajským soudem v nyní projednávané věci. Ostatně kasační soud na napadený rozsudek krajského soudu výslovně odkázal, jak je patrné z výše citované pasáže rozsudku č. j. 6 As 196/2020 – 32. Spojitost mezi § 50 odst. 3 zákona o hazardních hrách a § 66 odst. 1 písm. h) téhož předpisu je zřejmá a úvahy stěžovatelky, že po dobu přerušeni hry je hra „ukončena“, a mezi pojmy „přerušit“ a „ukončit“ tak není rozdíl, nejsou správné. Přerušeni hry neznamena ukončení hry a je namístě požadovat, aby právě i po dobu přerušeni měl návštěvník provozovny možnost sledovat čas. Nemůže tak být dostatečné, pokud lze hodiny sledovat pouze na koncovém technickém zařízení v rámci jeho aktivního používání.

[23] Ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách totiž usiluje o zmírnění negativních jevů spojených s provozováním hazardních her, neboť čas strávený při hazardní hře a samo povědomí o čase představují jeden z klíčových faktorů majících vliv na vznik patologických jevů, jež hraní hazardních her provází. Závislost na hře může vznikat, respektive může být posilována či prohlubována, i v případě, že se účastník hry přímo neúčastní, tedy koncové technické zařízení aktivně nepoužívá. Jak naznačil i krajský soud, negativní vliv může mít též hra pasivní či „vizuální“, při níž uživatel například toliko sleduje ostatní hráče přítomné v herně. To jej následně může lákat k dalšímu pokračování ve hře.

[24] Krajský soud na podporu svých závěrů dále odkázal na rozsudek č. j. 5 Afs 26/2011 - 81 (publ. pod č. 2525/2012 Sb. NSS), s jehož použitelností na nyní řešený případ stěžovatelka polemizuje (viz odstavec [8] výše). Krajský soud si byl nicméně vědom, že toto rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti předchozí právní úpravy a řešilo především přítomnost mladistvých v provozovně hazardních her a to, aby nebyli viditelnými automaty „lákáni“ k těmto hrám. Správně však poukázal na to, že z tohoto rozsudku lze vyvodit obecně platný závěr, dle něhož „úcast na hře“ není pouze aktivní, ale i pasivní, respektive „vizuální“. Nejvyšší správní soud v první právní větě citovaného rozsudku konstatoval, že „[ú]čel § 17 odst. 10 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, nelze spatřovat toliko v zabránění samotné hře mladistvými

pokračování

na výherních hracích přístrojích, ale smysl opatření, která stanoví toto ustanovení, je nutno spatřovat již v prevenci, tzn., aby mladiství do prostor, v nichž se provozují hazardní hry, nemohli vstupovat, tzn. 'účastnit se' např. provozované hry ani pouze 'vizuálně'.“ Z citovaného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že **účastnit se hry je možné též** pouhým **pasivním přihlížením**.

[25] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovozuje, že i při pasivní účasti, respektive během přerušení hry, je třeba v maximální možné míře předcházet vzniku patologických jevů spojených s hazardem. Tento výklad obстоjí bez ohledu na změnu zákonné úpravy, neboť zkoumaný institut („*účast na hře*“) obsahuje stará i nová úprava [srovnej odkazovaný § 17 odst. 10 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, dle něhož *zvláštní provozní režim vyžaduje dohled osoby odpovědné za dodržování zákazu hry osob mladších 18 let, kterým je z důvodu zamezení jejich účasti na hře vstup zakázán (...)*].

[26] Pripouští-li tedy stěžovatelka, že ukazatel času byl v její provozovně „přítomen“ pouze na displejích koncových zařízení, šlo o opatření nedostatečné, které dikci § 66 odst. 1 písm. h) zákona o hazardních hrách nedostalo. Po dobu přerušení hry, při kterém nedochází k přímé interakci mezi uživatelem a koncovým technickým zařízením, se ukazatel času (hodiny) v provozovně nenacházel, jak kontrolorům sama potvrdila i obsluha dané provozovny. Návštěvníci herny tak v tuto chvíli nemuseli mít pojem o čase a stěžovatelka zákonnou povinnost *umístit na viditelném místě v herním prostoru ukazatel času viditelný po celou dobu účasti na hazardní hře* nesplnila.

[27] Nejvyšší správní soud také dává za pravdu žalovanému v tom, že zákon o hazardních hrách – nahlíženo optikou jeho systematiky – rozlišuje mezi „náležitostmi“ **samotné technické hry** (viz zejména § 49 tohoto zákona) a „náležitostmi“ **herního prostoru** (viz část třetí zákona o hazardních hrách, § 65 až § 72). Zákonné požadavky na hry samotné a požadavky na herní prostor nelze zaměňovat, jak fakticky činí stěžovatelka. Zákon o hazardních hrách v § 49 neukládá takovou povinnost, podle níž by technické zařízení muselo být opatřeno ukazatelem reálného času. Oproti tomu § 66 odst. 1 písm. h) citovaného zákona jednoznačně ukládá povinnost, aby byl ukazatel času viditelný v herním prostoru, kterým se v daném případě s odkazem na § 65 odst. 1 stejného zákona rozumí (celá) herna, nikoli jen technická koncová zařízení (samotné hry), jakkoli jsou její součástí. Krajský soud s odkazem na odbornou literaturu také správně poznamenal, že v rámci informační povinnosti (či „náležitostí“ herního prostoru) ve smyslu § 66 odst. 1 zákona o hazardních hrách tento **zákon pouze u ukazatele času požaduje**, aby byl **viditelný**, a to po celou dobu účasti na hře, a to právě s ohledem na účel, které má toto opatření plnit (viz níže).

[28] Žalovaný také trefně podotkl, že žalobní a kasační argumentace stěžovatelky ohledně nezjištění skutkového stavu věci (tím, že se nikdo ze zaměstnanců správního orgánu prvního stupně nepřesvědčil, že displeje koncových zařízení obsahují ukazatel času viditelný po celou dobu hry) fakticky nesplnění této povinnosti „obnažuje“. Stěžovatelka tím opět potvrzuje, že jiný ukazatel času se v době kontroly v její provozovně nenacházel. Jak již bylo řečeno, to, že čas se zobrazoval na obrazovce herních zařízení při jejich

aktivním používání, není opatřením dostatečným. Lze k tomu dodat, že logická je i úvaha, že hráč při samotné hře sleduje spíše jiné ukazatele (sázky, výhry a prohry apod.), než jsou hodiny, proto je důležité, aby byla v provozovně viditelná i jiná časomíra, než kterou obsahuje displej koncových zařízení, a která tak může plnit sledovaný účel i během přerušení hry. Z důvodové zprávy k § 50 zákona o hazardních hrách plyne, že „[z]ákon současně explicitně stanovuje v rámci provozování technické hry povinnost přerušit hru jednoho sázejícího po uplynutí 120 minut, a to po dobu 15 minut. Zavedení povinných přestávek v rámci hazardní hry je jedna z možností, jak přerušit zaujetí sázejícího hazardní hrou a umožnit mu tak zamyslet se, zda chce i nadále pokračovat ve hře, a uvědomit si výši svých sázek a proher. Narušení interakce 'člověk vs. technické herní zařízení' především vyplývá z doporučení k hazardním hrám z odborných adiktologických studií.“ Podle Nejvyššího správního soudu je účelné, aby právě i během povinného přerušení hry, při kterém je narušeno zaujetí sázejícího hazardní hrou, byl v herně či kasinu viditelný ukazatel času, neboť i tento faktor (plynutí času) může například společně s výší sázek a proher přimět sázejícího k ukončení hry, a tím i zmírnit nepříznivé dopady s hraním spojené.

[29] S ohledem na výše uvedené je dále bezpředmětné, že se pracovníci správního orgánu prvního stupně během kontroly nepřesvědčili o tom, že displeje koncových zařízení ukazují čas, či že v řízení nebylo ověřeno, zda předložená fotografie displeje koncového zařízení pochází z dotčené provozovny stěžovatelky. Na odpovědnost stěžovatelky by taková zjištění neměla žádný vliv, neboť bylo postaveno najisto, a obsluhou dané provozovny výslovně potvrzeno, že v provozovně nebyly žádné hodiny. Ostatně i sama stěžovatelka ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění ze dne 16. 10. 2018 mimo jiné uvedla, že „[n]ástěnné hodiny byly ihned po kontrole v provozovně vyvěšeny na viditelném místě. V době Vaší kontroly v herním prostoru nebyly vyvěšeny (...).“

[30] Z výše uvedených důvodů lze uzavřít, že rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem.

[31] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, a to dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

pokračování

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu